

El viatge d'en Lluc i la Lina

Descripció

En un bosc tranquil, ple d'arbres alts i rius clars, vivien molts animals diferents. Entre ells, hi havia en Lluc, un petit eriçó, i la Lina, una llebre molt ràpida. Eren amics des de feia molt temps, però, tot i ser molt diferents, sempre es cuidaven l'un de l'altre.

Un dia, el Gran Consell del Bosc va anunciar que s'organitzaria una aventura per a tots els animals: un viatge a través de les muntanyes per arribar a un prat secret, ple de flors que brillaven com estrelles. Però per arribar-hi, calia travessar senders difícils i rius ràpids. Tots els animals estaven emocionats i nerviosos alhora, però volien participar.

— Serà un repte! —va dir en Lluc amb els ulls brillants, tot i que sabia que no corria tan de pressa com els altres.

— No pateixis! Junts ho aconseguirem! —va dir la Lina, somrient i donant-li un copet amb la seva pota ràpida.

Aquell matí, en Lluc i la Lina van començar el viatge juntament amb altres animals: en Pau, un ocell que tenia una ala trencada, la tortuga Tuga, que sempre anava amb pas lent però segur, i en Max, un ós gran i fort, però que de vegades s'espantava fàcilment davant les situacions noves.

El primer repte va arribar quan van haver de travessar un riu ràpid. La Lina, amb la seva velocitat, va saltar d'una roca a l'altra amb facilitat. Però en Lluc, amb les seves petites potes, no sabia com fer-ho sense caure. Va sentir una barreja de por i vergonya.

— No puc fer-ho —va dir amb tristesa, mirant el riu amb desesperació.

Llavors, en Max, l'ós, va acostar-s'hi amb veu tranquil·la:

— No et preocupis, Lluc. Pots pujar a l'esquena. Jo et duré fins a l'altra banda.

En Lluc va pujar, agraït que el seu amic no es burlés d'ell per no ser prou àgil. Junts, van travessar el riu.

Més endavant, van arribar a un bosc espès. Els arbres estaven tan junts que costava veure per on anar. Els animals més petits, com en Lluc i la Tuga, no podien avançar amb facilitat. En canvi, la Lina, que era alta i ràpida, podia saltar entre les clarianes sense problemes.

Però en Pau, amb la seva ala ferida, va començar a tremolar. No podia volar com els altres ocells, i es va sentir trist i frustrat.

— Potser us estic fent anar més a poc a poc... —va dir amb la veu baixa.

— No ho diguis! —va exclamar la Tuga amb un somriure—. Jo també vaig a poc a poc, però el més important no és la velocitat. És anar junts.

Amb aquestes paraules, tots van decidir anar més lents per no deixar enrere cap amic. Quan es van adonar que tots tenien alguna cosa que els feia únics, van començar a ajudar-se entre ells d'una manera natural. Cada cop que un se sentia trist o frustrat, un altre li donava una mà (o una pota) d'ajuda.

Després de moltes aventures i reptes, finalment van arribar al prat secret. Les flors brillaven sota la llum del sol i el vent suau les feia ballar. Els animals, esgotats, però feliços, es van asseure en cercle, mirant les meravelles davant seu.

— Ho hem aconseguit! —va cridar en Lluc amb un somriure d'orella a orella.

La Lina el va abraçar, i tots els altres es van unir a l'abraçada col·lectiva. Va ser un moment de gran alegria, però també d'orgull, perquè cadascú havia contribuït a la seva manera. No importava si corrien més lentament o necessitaven ajuda. Tots havien après que la veritable força no estava a ser el més ràpid o el més fort, sinó en estar units i ajudar-se quan algú ho necessitava.

En Max va mirar els seus amics i, amb una veu suau, va dir:

— M'agrada aquesta aventura, però el que més m'agrada és que, malgrat les nostres diferències, ens hem ajudat sempre. Això és el que ens fa ser un bon equip.

I així, sota el cel blau i envoltats de flors brillants, els amics van gaudir d'un moment de pau, sabent que, encara que fossin tots diferents, la seva amistat i les seves emocions compartides els feien més forts. En Lluç va mirar la Lina, en Pau, la Tuga i en Max i va pensar que, tot i que havia començat aquell viatge amb dubtes, havia descobert que l'amistat i la comprensió eren la clau per superar qualsevol obstacle.